

Ei lydig bikkje

Forf: Anton Christensen
Mel: Det var en lørdag aften

Jeg hadde engang bikkje, den var så snil og tro.
Så ba jeg bikja sitte, så reist'a seg på to.
Hu jaga høneflokkene, så fjør og dona gauv,
å da jeg gikk på harajakt så jaga bikkja sau.

Å ba je bikkja ligge, og kommanderte «dekk»,
Da misforsto den sikkert, for bikkja den fløy vekk.
Den fløy rundt alle haugene å boffe så det sang.
Jeg så'a ikke denne kveld og neste dagen lang.

Jeg kalte bikkja Bella, jeg syn's det låt så pent.
Jeg ville ikke sell'a for alt jeg hadde tjent.
De veit det er så rart med det, å ha en egen hund,
Som snorke så jeg våkne når jeg skulle ha en blund.

Den var av blandingsrase, men like god for det.
På tunet kunn'a mase og jaga folk og fe.
Men særlig flink var bikkja mi da pantefolka kom.
Da boff'a reint i hysteri så folka snudde om.

Å hørt'a lensmannsbilen, da blei det riktig galt.
Det gjaldt vel bikkjeskatten, som ikke var betalt
Men kom en stakkars loffersjel, så slapp han villig inn.
Hu Bella bare logra litt med rumpestumpen sin.

En dag ble bikkja dårlig, og døde ganske fort.
Da sørget jeg alvorlig, akk livet er så kort.
Je klappet den og strøk den helt til livets siste stund.
De veit det er så trist og rart å miste slik en hund.